

חיה בסרטן(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

אז למה אמה למה זולגות הדמעות מעצמן????

פורסם ב16 באפריל 2008, 3:16 בכללי

תכנתי זמן רב את הרגע הזה. ספרתי לאחור יחד עם כולם. את הרגע עד לסיום הטיפולים הכימותרפיים. בכל יום שעטתי עם המון תנופה, קדימה! עם המון עוצמה. ועכשיו אני מרגישה כמו בלון, מרוקן מאוויר.

יומיים קודם, הכנתי בחדווה מתנות לכל המלאכים שלי בדרך. התרגשתי מאד. הסובבים איתי התרגשו יחד איתי. סוף תקופה מאתגרת ולא פשוטה.

ערב קודם כתבתי רשומה בה הסתכלתי יחד איתכם על התקופה שחלפה. ופתאום הרגשתי אותם. את הרחמים המכוערים!!! את הרחמים על ההשפלה שבסרטן: הטיפולים, הקרחת שמסמנת אותך בעיני כולם בתור "החולה במחלה היא...". הכאבים. החברים והמשפחה האהובים שלי שהתגייסו כל אחד בדרכו לשמור עלי בתקופה הזו. האוהבי היקר שספג וספג. ובלבד שיהיה לי טוב. שאקום כל בוקר שמחלתוך שגרת יום. שקיבל כל גחמה שלי באהבה ובחמלה.

קמתי בבוקר צורבת מכאב. כאב מסוג אחר. כאב הלב.

במחשבה שלי ושל הסובבים אותי. יום זה הוא יום של שמחה, של ציון דרך משמעותי. חזרה לחיים נורמליים. לא עוד שמירה מאנשים מנוזלים, לא עוד "אסור" ו"אסור". פתאום יש גם הרבה "מותר". חזרה לחיים...

אז למה אני כל כך עצובה???? למה כל כך זולגת????

אני חושבת על הורי. שראו אותי נלחמת ונלחמו יחד איתי. כואבים בתוכם אך לא מאפשרים לעצמם ליפול לידי. כדי לא לשבור אותי. חייתי בבועה יחד עם אנשים במצבי. אנשים שרובם היו במצב קשה משלי. ובכל יום ברכתי על כך שסופי לא קרוב. ולפתע מתגנבות המחשבות הרשעות: "ואולי מצבי כן קשה? אולי תא אחד תא קטנטן חדר לו לאיבר אחר??" ושוב אצטרך לעבור את המסכת הזו?

ח. רכש אופניים לכל המשפחה. "נדווש ביחד" אמר בחולמנות. ואיך אאכזב אותו ואת הילדים? "לא בא לי לדווש!!!" תכנתי לצאת עם הילדים למסעדה טובה ולחגוג. אבל איך בלון נטול כוחות יכול לחגוג????

רונית האהובה, הפתיעה אותי עם בלוני הליום במחלקה. מעולם לא שמחתי כל כך לראותה. "אז תבכי!!!" היא אמרה לי "ובכתה בעצמה". היא בוכה בשבילי לאורך כל השנה. כמוכן שלא לידי. אבל אני יודעת.

דליה העובדת הסוציאלית מרגיעה אותי: "זה מאוד טבעי. עד עכשיו שקעת בעשיה. ופתאום את כבר לא תחת מטריית הטיפולים. השגרה השתנתה." גם היא נותנת לגיטימציה לעצבות שתוקפת אותי.

מה עכשיו? יש לי חודשיים בערך לחכות להקרנות. אני מרגישה שאני צריכה לפנות זמן עכשיו גם לעצב שלי.

עכשיו אולי זה הזמן שלי להשבר קלות, לבכות, ולנוח.

בעוד כל בני ישראל, מנקים חלונות ותריסים. פינות אפלות בבית. אני אעשה עכשיו נקיון נפשי. אשפריץ מים מן העיניים. ואתן לעצמי קצת לכאוב.

אל תרחמו עלי. זה נראה לי חלק מתבקש במסע. חלק מתבקש בדרך לחרות וחזרה לשגרה בריאה.

אני מכירה את עצמי. יש לי תעצומות נפש רבות. תנו לי לבכות. תנו לי לשחרר את הכאב שעצור שם בפנים.

אנחנו נחגוג... מבטיחה... אבל עוד קצת. אני צריכה עוד זמן...

[>> לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה <<](#)

[הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטן\(ן\)](#)